

полк, какъвто остава до м. март 1911 г. Същата година специализира във Военната академия в Петербург. От септември 1912 г. до 31 октомври 1913 г. е командир на 7-ми скорострелен артилерийски полк в Самоков и началник на артилерията на 7-ма Рилска дивизия, на която длъжност взема активно участие в Балканската и Междусъюзническата война. Особено много се отличава в боевете при Булаир - Галиполския полуостров и Калиманци, край р. Брегалница - Македония.

От 1 ноември 1913 г. до края на 1914 г. е командир на 6-ти артилерийски полк в родния си град. От 1 януари 1915 г. до 10 септември 1915 г. е началник на артилерията при 3-та инспекционна област със седалище гр. Русе.

От 11 септември 1915 г. до 30 септември 1918 г. е командващ артилерията на III-та армия по време на Първата световна война, през който период е произведен в чин генерал - майор. Награждаван е с много ордени и медали.

По силата на Ньойския договор от 27 ноември 1919 г., поради съкращаване на висшия офицерски състав, преминава в запаса.

След уволнението си става член на БЗНС. Развива активна политическа дейност. Домът му е посещаван от Райко Даскалов. По време на управлението на Александър Стамболийски е избран за помощник-кмет на Сливенската община. След преврата на 9 юни е задържан и се намира в неизвестност за една седмица.

През 1927 г. е избран за кмет на Сливен. Доброволно се отказва от заплатата си като кмет в полза на града. За него Йордан Богдар пише в "Паметна книга на кметовете": "Довършва новата кланица. Разработва около 5000 дка мера, от които 2500 декара са отделени за училищен фонд. Окръглява района на баните, а гарата "Богото" се поделя между Беленската и Сливенска общини."

Васил Райнов умира на 9 юли 1956 г. в Сливен.